

Живѣли нѣкога царь и царица. Тѣ били безъ деца и скърбели много, защото нѣмало кой да ги наследи.

За да се не разкжса царството следъ смъртта имъ, рѣшили да осиновятъ нѣкое момиче, на което да завещаятъ царството си. Искали да избератъ такова дете, което достойно да наследи, тѣхното славно царство; искали бждащата царица да бжде най-добрата домакия и да служи за примѣръ на поданницитъ си.

Разпратили по всички страни глашатаи да извѣстятъ, че царьтъ и царицата ще избератъ за щерка онова момиче, което приготви най-хубавото украшение за трона на Св. Дева Мария.

* * *

Въ града живѣли двама хора, мжжъ и жена. Тѣ имали четири деца, все момичета. Най-малкото било най-нещастно. То било слабо и неджгаво, но много умно и способно. Родителитѣ и сестритѣ му не го обичали. Наричали го на подигравка Пепеляшка. Всички въ кжщи го карали да имъ върши работа — имали го за слугиня и често му се карали. Пепеляшка не знаяла радости; на нея никой никога не билъ казалъ добра дума. Всичко това я принудило да живѣе усамотено, затворено. Единствената ѝ утѣха била да се скрие нѣкжде сама и да си работи нѣщо. Но затова пѣкъ Пепеляшка станала работлива и много срѣчна въ работата.